

Kfv.II.37.291/2009/9.

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Magyar Köztársaság Legfelsőbb Bírósága a dr. Bárdos Péter ügyvéd által képviselt MBI Nemzetközi Marketing Tanácsadó és Biztosításközvetítő Kft. I.r. (Budapest) és a Réciczka White & Case LLP Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Szántó Tibor ügyvéd által képviselt UNION Biztosító Zrt. II.r. (Budapest) felpereseknek a dr. László Ildikó Katalin ügyvéd által képviselt Gazdasági Versenyhivatal (Budapest) alperes ellen versenyügyben hozott közigazgatási határozat bírósági felülvizsgálata iránt a Fővárosi Bíróságon 2.K.35.010/2006. számon indult perben a Fővárosi Ítéltábla 2008. november 27. napján kelt 2.Kf.27.057/2008/15. számú jogerős ítélete ellen az I.r. felperes által 39. sorszámon benyújtott felülvizsgálati kérelem folytán - tárgyaláson kívül meghozta az alábbi

ítéletet:

A Legfelsőbb Bíróság a Fővárosi Ítéltábla 2.Kf.27.057/2008/15. számú ítéletét hatályában fenntartja.

Kötelezi az I. r. felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 50.000 (azaz Ötvenezer) forint felülvizsgálati eljárási költséget.

Kötelezi az I. r. felperest, hogy fizessen meg az államnak - külön felhívásra - 36.000 (azaz harminchatezer) forint felülvizsgálati illetéket.

Az ítélet ellen további felülvizsgálatnak helye nincs.

Indokolás

Az alperes a 2006. szeptember 7-én kelt Vj-45/2006/27. számú határozatában megállapította, hogy az I.r. és a II.r.

Kfv.II.37.291/2009/9.

felperes 2000. szeptember 19-től 2002. május 31-ig az MBI Befektetési Jövőszámla elnevezésű biztosítási termékhez kapcsolódó hitellehetőség tekintetében a fogyasztók megtévesztésére alkalmas magatartást tanúsított, mert a vizsgált időszakban a felperesek egyike sem állt szerződésben a Kereskedelmi és Hitelbank Zrt-vel, sem más bankkal, így a nevezett életbiztosítási szerződést megkötő ügyfelek részére az ígéretek szerinti célt szolgáló hitelkonstrukció nem állt rendelkezésre. Az alperes határozatát a tisztességtelen piaci magatartás és a versenykorlátozás tilalmáról szóló 1996. évi LVII. törvény (Tpv.) 8.§ (2) bekezdés a) pontjára alapította és I.r. felperessel szemben 72.000.000 forint, II.r. felperessel szemben 24.000.000 forint, míg a perben nem álló III. r. eljárás alá vonttal (továbbiakban: bank) szemben 3.000.000 forint bírságot szabott ki a Tpv. 78. § (1) és (3) bekezdése alapján. A bírság megállapítása során figyelembe vette a vizsgálatlal érintett termék sajátos bizalmi jellegét, a jogsértéssel érintett időszak hosszát (több év), a jogsértéssel elért fogyasztói kör nagyságát, azt a körülményt, hogy a biztosítási szerződés megkötése hosszú távú (20 év) elköteleződést és évekre vonatkozó díj fizetési kötelezettséget jelent, mellyel jelentősen korlátozottá válik az újabb szerződés megkötése, így a jogsértő magatartás piaci hatása időben elhúzódó volt. Az I.r. felperes vonatkozásában tekintettel volt arra is, hogy igen magas összegű jutalékban részesült, továbbá nyomatékos súlyosító körülményként értékelte azt is, hogy az I.r. felperest korábban, rövid időn belül két esetben is hasonló magatartás tanúsítása miatt elmarasztalta, és az I.r. felperesnek a megelőző két versenyfelügyeleti eljárás miatt már ismernie kellett a versenyjogi követelményeket. Az alperes mindhárom eljárás alá vont kapcsán - így I.r. felperes tekintetében is - enyhítő körülményként értékelte, hogy a termék csak egyik lényeges tulajdonságaként került ismertetésre a kedvezményes hitellehetőség, és ez nem az összes fogyasztót befolyásolta a versenyjogilag releváns döntésének meghozatalában; továbbá azt is, hogy a Legfelsőbb Bíróság egyedi ügyben hozott jogerős ítéletének megállapítása szerint az I.r. és a II. r. felperes sem tanúsított szándékos, megtévesztő magatartást. A bírság összegének meghatározásakor az alperes értékelte, hogy a bírság alkalmazásának célját akkor éri el, ha a versenyjogsértést megvalósító vállalkozóknak az érezhető megterhelést, jelentős anyagi hátrányt okoz, mert csak ez a bírság alkalmas arra, hogy a vállalkozást a hasonló magatartás tanúsításától visszatartsa.

Az I.r. felperes kereseti kérelmében az alperes határozatának megváltoztatásával a jogsértés hiányának, illetve csekély jelentőségének megállapítását és a bírság törlését, illetve mérséklését, a résztvevő vállalkozásokkal szemben alkalmazott szankcióhoz való arányosítását kérte.

A II.r. felperes keresetében az alperes határozatának megváltoztatását és az eljárás megszüntetését, másodsorban a bírság kiszabásának mellőzését vagy összegének mérséklését kérte.

Az elsőfokú bíróság az alperes határozatát akként változtatta meg, hogy az I.r. felperes terhére megállapított bírságot 10.000.000 forintra mérsékelte, a II.r. felperes keresetét elutasította. Megállapította, hogy a felperesek a versenyjogsértést elkövették. Az alperes által számba vett enyhítő és súlyosító körülményeket részben megváltoztatva arra a következtetésre jutott, hogy a felperesek azonos felelősségének deklarálása mellett a súlyosító és enyhítő körülmények értékelését az alperes tévesen végezte el, mert nem értékelte az I.r. felperes javára, hogy - a II. r. felpereséhez hasonlóan - a piaci részesedése alacsony volt, és az alperes nem bizonyította, hogy I. r. felperes 2002. május 27-e után is folytatta jogsértő tevékenységét, így a jogsértés elkövetésének tartama a II. r. felperesével megegyezett. Álláspontja szerint külön az I.r. felperes terhére értékelt körülmények - jutalék összeg és korábbi jogsértések - a megállapított bírságösszegek közötti jelentős eltérést nem indokolták, mely okszerűtlen belső aránytalanságot eredményezett. A maximális bírság kiszabását az I.r. felperes javára értékelt enyhítő körülmények miatt sem találta okszerűnek, ezért a megállapított bírság összegét 10. 000. 000 forintra mérsékelte.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az alperes nyújtott be fellebbezést, és kizárólag a bírságot mérséklő részében kérte az elsőfokú ítélet megváltoztatását.

Az I.r. felperes csatlakozó fellebbezésében az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását kérte mind a jogalap, mind a bírság összegszerűsége körében. A Fővárosi Ítéletábla az I.r. felperes csatlakozó fellebbezésének a jogsértés hiányára alapított - és ítélettel elutasított - kereseti kérelmével összefüggő részeit hivatalból

elutasította, melyet a Legfelsőbb Bíróság Kpkf.IV.37.288/2008/2. számú végzésével helybenhagyott.

A Fővárosi Ítéltábla a 2.Kf.27.057/2008/15. számú ítéletében az elsőfokú bíróság ítéletének fellebbezéssel nem támadott részét nem érintette, fellebbezéssel támadott rendelkezését megváltoztatta, és az I.r. felperes keresetét teljes egészében elutasította. A másodfokú bíróság az alperes fellebbezése és az I.r. felperes — bíróság további mérséklésére vonatkozó - csatlakozó fellebbezése keretei között vizsgálta az elsőfokú bíróság ítéletének jogszerűségét. Megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a bíróság kiszabás során értékelhető tényeket részben nem teljes körűen, részben pedig helytelenül tárta fel, így azok helyesbítését, illetve kiegészítését tartotta szükségesnek, továbbá a helyesen feltárt körülmények súlyuk és nyomatékuk szerinti értékelését végezte el. Tévesnek tartotta, hogy a bíróság kiszabás során kiindulási pont a Tptv. 78.§ (1) bekezdésében meghatározott maximális összeg; hogy az azonos mértékű versenyjogi felelősség azonos arányú bírságot eredményezhet. Kiemelte, hogy az együttműködési láncolatban az I.r. felperes magatartása volt meghatározó, hiszen ügynökei révén ő állt közvetlen kapcsolatban a fogyasztókkal, és legutolsó láncszemként lehetősége volt arra, hogy a fogyasztóknak igaz, pontos, valós tájékoztatást adjon, ezt azonban elmulasztotta. Rámutatott arra, hogy a belső arányosság az eljárás alá vontak által elkövetett cselekménnyel, a jogsértésben való közrehatással és az értékelt enyhítő és súlyosító körülményekkel való arányosságot jelenti. Álláspontja szerint az I.r. felperes sem az alacsony piaci részesedését, sem a jogsértő magatartása megváltoztatását nem bizonyította, ezért az javára nem értékelhető. Kiemelte, hogy az I.r. felperes a feltártakon kívüli egyéb enyhítő körülményre nem hivatkozott, azokat nem is bizonyította, így a bíróság további mérséklésére okot adó körülmény nem volt. Az I.r. felperes terhére értékelte azt is, hogy a perbeli jogsértést bizalmi jellegű termékkel kapcsolatosan követte el, a biztosítási termék a fogyasztók számára legalább húsz évre szóló elköteleződést jelentett, a jogsértő cselekménye elhúzódó piaci hatású volt, a jogsértés hosszú ideig állt fent, széles fogyasztói kört érintett, és az I.r. felperes jutalékokból és a jutalék visszairásokból tetemes előnyt ért el. Igen nyomatékos súlyosító körülményként értékelte, hogy I.r. felperest korábban már kétszer marasztalták ugyanolyan jogsértés miatt, az egyes jogsértések között rövid idő eltelt, mely azt mutatja, hogy a korábbi alacsony

összegű bírságok a speciális prevenció céljait nyilvánvalóan nem voltak képesek érvényre juttatni. I. r. felperes terhére értékelte azt is, hogy a jogsértést együttesen követte el II.r. felperessel és abban kezdeményező, vezető szerepe volt. I.r. felperes magatartását felrőhatónak minősítette. A másodfokú bíróság az általa számba vett (helyesbített, kiegészített) bírság kiszabási körülményeket mérlegelve arra a következtetésre

jutott, hogy az I.r. felperessel szemben értékelt súlyosító körülmények nyomatóka az I. r. felperes javára értékelhető enyhító körülmények hatását teljes mértékben semlegesítették, kioltották, ezért a speciális és generális prevenció törvényes céljaival az alperes által kiszabott bírság áll arányban, míg az elsőfokú bíróság által megállapított összeg eltúlzottan alacsony.

A jogerős ítélet ellen az I.r. felperes nyújtott be felülvizsgálati kérelmet, melyben a jogerős ítélet hatályon kívül helyezését és kereseti kérelme szerinti döntés meghozatalát kérte. Állította, hogy a jogerős ítélet sérti a Polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (Pp.) 141.§-át, 164.§-át, 206.§-át és 339/B.§-át. Hivatkozott arra, hogy a másodfokú bíróság a releváns tényeket nem tárta fel teljes körűen, a rendelkezésre álló adatokból iratellenes és téves következtetéseket vont le, lényeges körülmények értékelését mellőzte, ezáltal jogsértően állapította meg az alperesi határozat törvényességét. Vitatta azt, hogy a fogyasztókat megtévesztette és azt is, hogy kifogásolt magatartása - annak jogsértő jellege esetén - a piaci verseny érdemi befolyásolására alkalmas volt. Álláspontja szerint a bíróság összecszerúségének felülvizsgálata során a másodfokú bíróság a súlyosító és enyhító körülményeket nem megfelelően határozta meg és ezáltal azokat helytelenül értékelte. Sérelmezte annak figyelmen kívül hagyását, hogy a kidolgozott konstrukció miatt a II. r. felperest és a bankot terheli a felelősség; hogy az alkalmazott szankciók közötti belső arányosság nem áll fenn; hogy a visszaesést azonos módon kell értékelni; hogy magatartásán változtatva igyekezett teljes körű tájékoztatást adni; hogy a sérelmes tájékoztató ügynökeinek és nem a fogyasztóknak készült; hogy tevékenysége hátrányos következményeinek elhárítására törekedett; hogy a jogsérelemmel okozott kárra adat nem merült fel, és az sem volt bizonyított, hogy a jogsértő magatartásból számára előny származott. Álláspontja szerint azt, hogy a jogsértés elkövetésétől hosszabb idő telt el a versenyhivatali eljárás megindításáig enyhító körülményként

kellett volna értékelni. Fenntartotta, hogy az azonos felelősség azonos arányú bírság megállapítását indokolja. Iratellenesnek tartotta annak ítéleti megállapítását, hogy nem adott igaz, valós, pontos tájékoztatást, és nem állt rendelkezésre az alacsony piaci részesedésére vonatkozó adat, nem változtatott piaci magatartásán, a jogsértés elkövetésében kezdeményező, vezető szerepet játszott. Alaptalannak minősítette a felróhatóságára vonatkozó megállapítást is.

Az alperes felülvizsgálati ellenkérelmében a jogerős ítélet hatályban tartását kérte. Az I.r. felperes bírság jogalapjával kapcsolatos felülvizsgálati érvelését irrelevánsnak tekintette figyelemmel arra, hogy az elsőfokú bíróság ítélete ellen a jogalap tekintetében előterjesztett csatlakozó fellebbezés érdemi vizsgálat nélküli elutasítására került sor. A bíróság összecszerúsége kapcsán kiemelte, hogy a bírósági gyakorlat szerint megvalósul a fogyasztói döntések jogsértő befolyásolása minden olyan magatartással, mely alkalmas a fogyasztók döntési szabadságának korlátozására tekintet nélkül arra, hogy a hátrány valóban vagy ténylegesen bekövetkezett. Nem tulajdonított jelentőséget a fogyasztói panaszoknak, e tekintetben csak utalt arra, hogy a fogyasztói panaszra az eljárás során adat merült fel. Állította, hogy gondos mérlegeléssel és a Tpv. 78. § (3) bekezdésében foglalt szempontok figyelembevételével állapította meg az I.r. felperessel szemben az alkalmazott bírság összegét és döntését kellően indokolta a határozat 85. pontjában, ezért a jogerős ítélet megalapozottan és jogszerűen minősítette törvényesnek határozatát. Rámutatott arra, hogy a felperes szerződési jutaléka az éves díj 80%-a volt, míg a speratív jutalék mértéke a második évben az első éves díj 15%-a, a harmadik évben 10%-a, a negyedik évben 10%-a és az ötödik évben 5%-a volt. A II.r. felperes 2006. szeptember 7-i tárgyaláson tett nyilatkozatára figyelemmel, továbbá az eljárás során beszerzett adatok alapján hivatkozott arra, hogy az I. r. felperes közreműködésével megkötött 8964 szerződés és a szerződés után járó 240.000 forint átlagos jutalék alapján az I. r. felperesnek 2.151.360.000 forint került kifizetésre, melyhez képest a bírság összege elenyésző. Utalt arra is, hogy II.r. felperes versenytanácsi tárgyaláson tett nyilatkozata alapján a nyereség elsősorban I.r. felperesnél realizálódott. Az enyhítő és súlyosító körülmények értékelését megfelelőnek találta, rámutatott arra, hogy az I.r. felperes magatartása felróható volt, hiszen nem a társadalom értékítéletének

megfelelően járt el, magatartásának felróhatósága nem volt csekély fokú és korábbi két marasztalása miatt egyértelmű, hogy az eljárásával szembeni kívánalmakat szándékosan hagyta figyelmen kívül. Tévesnek tartotta azt az előadást, hogy bármilyen módon megkísérelte volna az I.r. felperes a megvalósított jogsértés káros következményeinek elhárítását. E körben állította, hogy I.r. felperes ezt nem bizonyította, de még nem is valószínűsítette. A jogsértésben betöltött I.r. felperesi szerep kapcsán kiemelte, hogy a másodfokú bíróság nem tett iratellenes megállapításokat, mert az a II. r. felperes és a bank nyilatkozata alapján kétséget kizáróan megállapítható volt. A piaci részesedés bizonyíthatatlanságát is helytálló megállapításnak tekintette, figyelemmel arra, hogy az I.r. felperes által közölt adatok nem voltak alkalmasak az állítás igazolására.

A Legfelsőbb Bíróság a felülvizsgálati kérelmet a Pp. 274.§ (1) bekezdése alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

A felülvizsgálati kérelem nem alapos.

A Pp. 270.§ (2) bekezdése alapján a felülvizsgálat tárgya a jogerős ítélet (illetőleg az ügy érdemében hozott jogerős végzés). A felülvizsgálati eljárás keretét nem csak a felülvizsgálati kérelem adja a Pp. 275.§ (2) bekezdése alapján, hanem az is, hogy a jogerős ítéletben a másodfokú bíróság mely kérdésben vizsgálta az elsőfokú bíróság ítéletének jogszerűségét, azaz a fellebbezési eljárásnak mi volt a terjedelme. A Fővárosi Ítéltábla I.r. felperes csatlakozó fellebbezésének a jogsértés hiányára alapított részét elutasította, melyet a Legfelsőbb Bíróság Kfv.IV.37.288/2008/2. számú végzésével helybenhagyott, így a másodfokú bíróság már nem vizsgálta a határozat jogalapját (a jogsértés elkövetését), azt tényként kezelte, ez okból a másodfokú eljárásban kizárólag a szankció alkalmazás és az e körben elvégzett alperesi mérlegelés törvényességének vizsgálatára került sor. Ezért a Legfelsőbb Bíróság az I. r. felperes felülvizsgálati kérelmének azon részét, mely a jogsértés téves megállapítására, a bíróság jogalapjának hiányára utalt, érdemben nem vizsgálta.

A másodfokú bíróság eljárása során a szankció alkalmazás jogszerűségének megítéléséhez szükséges tényeket maradéktalanul fel tárta, a bizonyítási teherre vonatkozó szabályokat helyesen alkalmazta, a releváns körülményeket

egyenként és összességében is helytállóan értékelte, álláspontját részletesen indokolva okszerűen vonta le azt a következtetést, hogy az elsőfokú bíróság egyes körülményeket tévesen értékelve jogsértően változtatta meg az I.r. felperes vonatkozásában az alperes határozatát. A másodfokú bíróság eljárása ez okból nem volt ellentétes a Pp. 164. § (1) bekezdésben és 206.§ (1) bekezdésében foglalt előírásokkal, és nem sértette a Pp. 339/B.§-át sem. A tárgyalás menetére vonatkozó - Pp. 141.§ megsértésére alapított - felülvizsgálati érvelés külön indokolás hiányában megalapozatlan, és érdemi vizsgálatra alkalmatlan.

A másodfokú bíróság a fentiekben kifejtett okból tényként kezelte, hogy az I.r. felperes elkövette a terhére rótt versenyjog sértést, azaz az MBI Befektetési Jövészámbla elnevezésű biztosítási termékhez kapcsolódóan, mint biztosításközvetítő a fogyasztóknak téves és megtévesztő tájékoztatást adott arról, hogy ezen termékhez hitel felvételi lehetőség társul. A másodfokú bíróság - egyezően az elsőfokú bírósággal - az I. r. felperes jogsértő magatartásának értékelése során a bizonyítás adatait figyelembe véve számba vette az I. r. felperes javára és terhére értékelhető körülményeket, és azokat mérlegelve hozta meg döntését.

A Legfelsőbb Bíróság felülvizsgálati ügyekben követett töretlen gyakorlata szerint a felülvizsgálati eljárás keretében a bíróság mérlegelésébe tartozó kérdés általában nem vizsgálható és nincs lehetőség a bizonyítás adatainak újabb egybevetésére és értékelésére. Felülmérlegelésre csak kivételes esetben kerülhet sor, ha a tényállás feltáratlan maradt, a megállapítások iratellenesek, vagy okszerűtlenek, illetve a döntés logikai ellentmondást tartalmaz.

A Legfelsőbb Bíróság a felülmérlegelésre okot adó körülményt nem talált az alábbiak miatt.

A másodfokú bíróság ítéletében a bíróság megállapításra vonatkozó általános elveket okszerűen határozta meg. E körben helyesen mutatott rá arra, hogy a Tpv. 78. § (1) bekezdésében meghatározott bírságmaximum kizárólag a bírság felső határát nevesíti, melyet az eset összes körülményei alapján megállapított bírság összege nem haladhat meg. A Tpv. 78. § (1) és (3) bekezdésének rendelkezéseiből nem következik az az értelmezés, hogy a bírság felső határából kell visszaszámolni a bírság összegét, figyelembe véve az

enyhítő és súlyosító körülményeket. Az I. r. felperes erre vonatkozó állítása és az ezzel egyező elsőfokú ítéleti megállapítás azért téves, mert a Tpv. 78.§ (3) bekezdése az enyhítő és súlyosító körülmények szabad értékelését és mérlegelését mondja ki, mellyel ellentétes lenne annak elfogadása, hogy akár egy enyhítő körülmény megléte szükségszerűen kizárná a maximális összeg megállapítását.

A másodfokú bíróság azt is helyesen állapította meg, hogy az azonos felelősség nem jelent azonos arányú bírságot, mert ennek az elvnek az elfogadása mechanikussá tenné a bírság kiszabását és az egyes versenypiaci szereplők magatartásának és azok körülményeinek szabad értékelésével is ellentétes lenne.

Azt is okszerűen állapította meg a másodfokú bíróság, hogy a fogyasztók megtévesztése miatti jogsértés súlyához igazodó bírság megállapításánál nyomatékosan vehető figyelembe, hogy az I. r. felperes volt a „legutolsó láncszem”, aki a fogyasztókkal közvetlen és személyes kapcsolatba került, és aki jogszerű magatartással a téves tájékoztatási folyamatot megakaszthatta volna. Ezen túlmenően a II. r. felperes versenyhatósági és perbeli nyilatkozatain, valamint a bank versenyhatósági nyilatkozatain alapulva a másodfokú bíróság megalapozottan állapította meg, hogy az I.r. felperes kezdeményező szerepet töltött be a konstrukció létrehozásában. Ezt erősíti az is, hogy a felperesek közötti megállapodás alapján az I. r. felperes realizált kiugróan magas bevételt a kezdeti időszakban (első évben a szerződési jutalék 80%-a az övé).

Az I. r. felperes tévesen állította, hogy a vele szemben alkalmazott bírság a szankciók belső aránytalansága miatt jogsértő volt. Tekintettel arra, hogy az azonos felelősség nem eredményez azonos arányú bírságot, és a felperes javára és terhére értékelt körülmények nem voltak azonosak a többi eljárás alá vont vállalkozásával, a belső aránytalanság nem állapítható meg. Az arányosság kérdése komplexen vizsgálandó, e körben a jelentős mértékű - maximum - bírság alkalmazását alátámasztó alperesi érvek ítéleti minősítése a releváns.

Az I. r. felperes terhére értékelhető körülményeket a másodfokú bíróság részletesen felsorolta, azok a rendelkezésre álló adatokkal igazolt és fennálló tények. Azok súlyának és nyomatékának megítélése is helytálló volt,

ezért a jogerős ítélet a felülvizsgálati kérelemben hivatkozott okokból az alábbiak miatt sem volt jogsértő.

Az I.r. felperes kizárólag állította, de részletesen nem indokolta meg azt az állítását, hogy miért tekinti jelentéktelennek magatartása a piacra gyakorolt hatását. Az I.r. felperes biztosításközvetítő, míg a II. r. felperes biztosító, ezért az érintett piacnak nem azonos szereplői, különösen, hogy az I. r. felperes nemcsak a II. r. felperes termékeinek közvetítését végezte, ezért nem fogadható el az az állítás, hogy az I.r. felperes piaci részesedése azonos a II. r. felperesével, és annak mértéke 2%. A másodfokú bíróság megalapozottan hivatkozott arra, hogy az I. r. felperes nem bizonyította e körben tett állítását, holott arra a Pp. 164.§ (1) bekezdése alapján köteles lett volna, e körülmény bizonyításának elmaradását az I. r. felperes terhére kellett értékelni a Pp. 3.§ (3) bekezdése alapján.

A felelősség, a kezdeményező szerep és a fogyasztókkal való közvetlen kapcsolat jelentősége tekintetében - a fentiekre figyelemmel - a másodfokú bíróság helyes következtetéseket vont le, és okszerűen állapította meg, hogy az I. r. felperes magatartása felróható volt, mert a társadalom értékítélete szerint a valótlan tény - termékhez kapcsolt hitelkonstrukció léte - állítása, és ezzel a fogyasztók téves tájékoztatása, jogellenes magatartása függetlenül attól, hogy az szándékos vagy gondatlan cselekmény eredménye.

Nem tekinthető sértő „diszkriminációnak”, amennyiben a hatóság és a bíróság is jelentős nyomatékkel és a vállalkozás terhére veszi figyelembe, hogy korábban hasonló jogsértések miatt - rövid időn belül és többször is - elmarasztalta a hatóság. A bíróság csak a peres felek esetében, és egyedi eseteket vizsgálva tudja számon kérni a hatóságon a korábbi marasztalások figyelembe vételét. Az I. r. felperes terhére megállapított bíróság jogszerűségére nincs kihatással, hogy a hatóság más - perben nem álló - eljárás alá vont tekintetében értékelte vagy sem a korábbi marasztalásokat. A „visszaesést” okkal és jogszerűen értékelte jelentős súllyal az I.r. felperes terhére a másodfokú bíróság.

A felperesi felülvizsgálat korlátaira tekintettel a Legfelsőbb Bíróság a jogsértés elkövetéséhez tartozó és az I.r. felperes javára értékelni kért, de nem bizonyított körülményeket (a tájékoztató kinek készült, ki ismerhette

meg, igaz, valós tájékoztatás megadása nem vizsgálhatta, azokat a jogsértés elkövetésének ítéleti megállapítására figyelemmel enyhítő körülményként nem lehetett figyelembe venni.

Minden alapot nélkülöz az I. r. felperes azon állítása, hogy a magatartása káros következményeinek hiányát javára kell értékelni, sem a másodfokú bíróság, de az elsőfokú bíróság és az alperes sem értékelte az I. r. felperes terhére a magatartásának káros következményeit, kizárólag azt állapította meg, hogy az ügyfél panaszok a megtévesztést igazolják. E körülmény - annak igazolása és bizonyítása esetén, mely jelen eljárásban nem történt meg - a súlyosító körülmények között értékelhető, azonban a káros következmény hiánya a jogsértés súlyának szempontjából semleges körülmény és a vállalkozás javára nem szolgál.

A jogsértéssel elért előnyt okszerűen értékelte a másodfokú bíróság az I.r. felperes terhére, hiszen az I.r. felperes a 2000. szeptember 15-i együttműködési megállapodás alapján kiemelkedő mértékű szerződési és speratív jutalékot kapott II. r. felperestől, amely a II. r. felperes 2006. június 20-i nyilatkozatában foglaltak szerint a 2000. szeptember 19. és 2004. szeptember 1. közötti időben 8964 db szerződéskötés volt - és a határozatban szereplő (14. pont táblázata) adatok alapján igazolt szerződés számot figyelembe véve jelentős mértékű volt.

A jogsértés súlya szempontjából nincs jelentősége annak, hogy a számonkérésre mikor került sor, ezért a jogsértés elkövetése és a versenyfelügyeleti eljárás megindulása között eltelt hosszabb idő a felperes javára nem szolgálhatott.

Mindezek alapján a másodfokú bíróság a felperes javára és terhére értékelt körülmények alapos mérlegelését követően vonta le azt a következtetést, hogy az elkövetett jogsértéssel arányban áll az alperesi határozatban megállapított bírság, és ez okból az alperes határozata törvényes.

A fentiekre tekintettel a jogerős ítélet nem jogszabálysértő a felülvizsgálati kérelemben hivatkozott okokból, ezért azt a Legfelsőbb Bíróság a Pp. 275.§ (3) bekezdése alapján hatályában fenntartotta.

Kfv.II.37.291/2009/9.szám

Kfv.II.37.291/2009/9.

A felperes felülvizsgálati kérelme nem vezetett eredményre, ezért a felperes a Pp. 270.§ (1) bekezdése folytán alkalmazandó Pp. 78.§ (1) bekezdése alapján köteles az alperesnek a felülvizsgálati eljárás során az ügyvédi képvisellel felmerült költségei megfizetésére és a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13.§ (2) bekezdése alapján a felülvizsgálati illeték viselésére.

Budapest, 2010. március 3.

Dr. Kaszainé dr. Mezey Katalin sk. a tanács elnöke, Dr. Tóthi Kincső sk. előadó bíró, Dr. Kalas Tibor sk. bíró